

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in vejjá po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za čertert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za čertert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVIII.

V Ljubljani, 5. rožnika 1885.

List 23.

Naznanila iz bulgarskega misijona.

(Konec.)

Po gerškem koledarju je bil ravno veliki petek. Stopil sem v neko razkolno bulgarsko cerkev, katera se hoče s katoliško združiti; upal sem, da se mi sedaj odpre studenec poln tolažbe, ktere je moje serce tako zelo potrebovalo. Ceremonije se še niso pričele. Stopim v svetišče, kjer pred tabernakelnom luč gorí. Videl sem na oltarji dve pateni in na njih majhne krušne drobce. Ker ceremonije vélikega petka po greškem obredu še nisem vedel, sem menil, da je kruh za daritev že pripravljen. Pa kako sem se začudil, ko zvem, da so drobci, ki so bili že pred ta dan posvečeni, pripravljeni za bolnike prihodnjega leta. Če je tedaj bolnik na smertni postelji, prinesejo tak kosček, kateri je bil že prej v posvečeno vino pomočen.

Obnašanje, ktero se je godilo Jezusu v presvetem Rešnjem Telesu, mi je živo zbudovalo spomin njegovega terpljenja; solze so mi oči zalile. Dva svečenika brez mašnih oblačil sta vzela pateni z oltarja in sta ju deržala nad žerjavico, katera je bila pri oltarni strani na zemlji. Brez števila otrok se je vsedlo iz radovednosti na okrog in oba popa sta vertila s kleščami kosčke na vse strani, in govorila sta ter se smejala, kot da bi bila doma v svoji kuhinji. Pozneje sta obé pateni zopet na oltar postavila; ljudje se za obrede nič zmenili niso. Na zadnje sta spravila vse v ciborij ter zaperla v tabernakelj. Kje je pač vera duhovnov, kateri se hočejo zediniti z nami (s katoliško Cerkvijo)! O da bi jim Bog podelil in pomnožil večje češčenje in strah pred sv. Rešnjim Telesom.

Dovolite mi, da Vam povem še kako dogodbo, katera je pripravna buditi Vaše sočutje z ubogim bulgarskim ljudstvom. Ker v eni cerkvi, katero sem obiskal, nisem videl tabernakelja, sem prašal svečenika, kje ima Najsvetejše spravljeno. „V moji hiši“, je bil odgovor. Vidil bi rad kraj, sem mu rekel z glasom, kateri je ob enem žalostno začudenje naznanjal. „Hočem ti ga pokazati“, mi odgovori, pa vedno je iskal kacega zadržka, ter me je zadrževal, da bi ga ne obiskal. Ko ga nisem jenjal prositi, me je slednjič vender peljal v svojo hišo ali bolje: v svojo kočó; ko sva šla skoz dvoje duri, prideva do luknje, ki je bila pod streho. Kdo bi pač verjel, da je nesrečni v tej luknji shranil sveto Rešnjo

Telo! Poleg starine, za katero ni imel v hiši prostora, je bilo tudi sočivje za družino tu spravljeno. Nato mi je pokazal v kotu pri tleh majhno, tako umazano omarico, da se prvotna barva ni mogla razločiti. Bližal se je, da bi odperl; pa njegova perva skerb je bila, da je pokazal staro, černo podobo, katero je imel sredi omarice in pravil je, da tukaj je M. Devica, ki dela veliko čudežev... „Pokaži mi vender“, dejal sem. „kje imaš sv. zakrament spravljeno.“ Tedaj je izlekel iz omarice umazano cunjo, v kateri je bil zavit majhen ciborij. Tukaj je, rekel je merzlo, „Priciaste“, in je postavil posodo pred-me, ne da bi pokazal le najmanjše znamenje češčenja. Rekel sem mu nejevoljno: „Tako se ne ravna s sv. zakramentom, to ni pripraven kraj, kjer naj bi bilo hranjeno Telo našega Gospoda. Lahko si napraviš v boljši, popolno čisti sobi majhen oltarček in ondi shranuješ sv. Zakrament z vso skerbjo, katero zasluži naš največi zaklad na zemlji.“ Vender ubogi človek je komaj spoznal, da ni prav storil. Naznanil sem usmiljenim sestram, kako razkolni svečenik ima sv. Rešnjo Telo shranjeno, v kakšnem stanu sem ga našel. Dobre sestre so se jokale od žalosti nad tem brezkončnim zanemarjenjem in so koj začele lep tabernakelj delati, t. j. leseno posodo, in so jo notri in zunaj prevlekli z belo tkanino in okrasile, kakor so najbolje mogle. —

Na nič kaj boljšega nisem naletel v drugi vasi. Misijonar katoliški še dalje popisuje, kaj vse je našel pri razkolnih Bulgarih; pa vse je tako žalostno, da si ne upamo dalje naznanjati. To bodi zadosti, da se vsak čitatelj prepriča, kako nesrečen v vsakem oziru je stan tistih, ki so se odtergali in ločili od edinosti matere sv. Cerkve, in da naj toliko bolj goreče molimo v čast sv. Cirila in Metoda za naglo zedinovanje razkolnikov s katoliško Cerkvijo.

Duhoven.

Časnik „Capitan Fracassa“, govoreč o brezvladji v velikem delu Italije, nehoté prestopa na viteštvo vere, na junaštvo in ljubezen do bližnjega, piše tako-le:

Poleg teh vladnih malomočnost, ktere si ne vedó poslušnosti pridobiti, dviguje se v tem času poskušnje podoba zvišana, resnoba, dobrodelja, to je podoba katoliškega duhovna! Poglejte nanj! Neprestrašen stopi

k ležišu umirajočega in postavlja svoje življenje za življenja bližnjega. Njegov učenik je rekel: Veči ljubezni nikdo nima, kakor ta, kateri življenje dá za svoje brate. Kaj je smert tem možem, kateri delajo za prihodnost in katerih njiva je devetnajsto stoletje! Vstrijc bojaznivosti in strahopetnosti tega časa se oni skazujejo z redno, razumno, neutrudljivo delavnostjo! Ne morejo narediti mej (kordona) in zapovedovati „karantén“, ker nimajo viadne moči; toda ko pridejo k postelji bolnikov, prinašajo pomoč in poterjenje; umirajočim kažejo na nebese. Zatem pridejo občinski predstojniki in napovedajo občne karantene (priprtja), meje občin obsedajo z vojno. Duhoven za to malo praša; opravlja svoje opravila, za ktere se vlada malo meni. Kam pridemo, je pred viditi. . . .

Tu imate zgled: Bolni kmet v smertnem boju leži na priprostem svojem ležišu, enako terpinčen od bolezní, kakor od revšine. — Dva moža stopita v njegovo kočó: eden je poslan od države in pride mu naznanit, da jutri bode prodano njegovo pohišje na očitni dražbi, ker ni premogel treh frankov, da bi bil davšino plačal. Drugi mož je duhoven. Prinesel mu je besede tolažbe, besede božjih obljub, nese mu tudi pomoč denara, zdravil, kar je sprosil od bogatih. Ako ne more drugoga, dá bolnemu saj listek za ljudsko kuhinjo, kakoršne so duhovni povsod ustanovili (koder namreč je rojila kolera). Ubožen dobiva od tam mesa in dobre juhe. — Vi pa zahtevate, da bi tak kmetič ljubil državnega vradnika in klel duhovna? — Motite se! Kristus sam pravi, da Samarijan postane brat, ko lačnemu da živeža in mu rane obezuje. Ako kmet od nekdanj verjame raji besedi duhovnovi, kakor pa vaši, je to zadolženje vaše, ki ste reveža oplenili in zapustili, ter mu nato duhoven pripominjal, kaj nas vse dela ob enem ubožne in bogate — to je smert, a po smerti . . . kdo vé, kaj? —

„Blahovest“, ki to piše, pravi nato: Odgovorimo na prašanje, ktero je s pomišljajem zaznamnjal nevétni časopis in tako svoj členek dokončuje, po načinu, kakor katoliška Cerkev od stoletij na to odgovarja: „Po smerti je pekel za hudobne, nebese za té, ki so umerli v milosti Božji!“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Sklep šmarnic v stolnici*.) Mesec majnik je pretekla in z njim vred so se poslovile z nami tudi prijazne šmarnice. Ljudem je zdaj po njih dolgčas in milo se jim dela, ko v kraj spravljajo olepšave in kinče, s katerimi so imeli ozališane oltarje po cerkvah in koticke po hišah. Povsod, kolikor vemo, so bile obilno obiskovane, še posebno pa po ljubljanskih cerkvah. Koliko da to opravilo pripomore k olíki in povzdigi našega naroda, kdo bo to zadostno cenil in popisal? Ali kdo bo dvomil, da duhovna, uravna oliká ima nezmérno prednost pred zgoli svetno in zunanjo; kar je tudi slavni Maks Klinkowström o neki prilíki pojasnoval in zaterjeval.

Ta gospod, čegar govori so bili od dné do dné mičniši in tudi vedno bolj obilno obiskovani, je zadnji dan majnika Ljubljančanom rekel še besedo, prevažno besedo za slovo. Poakusimo slab načrtek tu podati spoštovanim čitateljem.

Opomnil je Salomonove besede, da konec govora je ložej, kakor pa začetek. Zakaj? Zato, ker izpeljava ima marsiktere težave in ne vé govornik, kakošne zadrege in pritežnosti utegnejo še vmes priti. Poslušavci, ki so pridno spremljali vse premišljevanja, spominjajo se, kakošno osnovo da je v začetku naredil in če ji je v izpeljevanji zvest ostal. Tu namreč je bilo pojasno-

vanje Marijnega presvetega Serca, njegove prednosti in razne lastnosti in razmére taistega, Marijino sprejetje z dušo in s telesom v nebese in njene razmére od ondot do nas. Pa vse to, da so bili le prav slabi čerteži, ker velikanskih prednost in slave Marijinega Serca ni mogoče vredno in zadostno pojasniti; godí se govorniku kakor slikarju, ki naslikuje kako prav slovečo osebnost ali misel, pa obupa nad dostojno izpeljavo ter čopič in drugo orodje verže proč. Ker je govornik vsako lastnost Marijinega Serca kakor že budi, obračal na človeško življenje in zlasti na sedanje razmére in okolišine, toraj je zadel po večem, kakor je tudi sam omenil, prav mnoge, ali bi djal, vse važniši zadeve, potrebe in napake sedanjega časa, — povedal sem veliko, je rekel osoljeno, morebitu marsikomu še preveč, potem je jél pa prestopati na glavno reč, kar je bil za slovo namenil.

Nečimerni cesar Neron si je neki dan bil izmislil ter ukazal si narediti prekrasno oblačilo, ki bi se naj vse lesketalo v škerlatu, v zlatu in dražih kamnih, kakoršnega še živ človek ni imel in ne videl. V tem oblačilu se je postavil pred svojega učenika, modrijana Seneka; ta pa mu je naravnost rekel: „O cesar! s tem si se pokazal v svoji največi revšini!“ Slaba je namreč tvoja lepota, bliš in slava, ako je sam nimaš v verlosti, učenosti, dobroti, ter si moraš iskati slave v zunanjem blišu, v obleki, v zlatu, škerlatu, v dražih kamnih, ne v duhovnih zmožnostih, v vedah, v modrosti, usmiljenji itd.

Pri Mariji ni bilo takó, vsa lepota Sijonske hčere je znotraj. Pa tega ne bomo ponavljali, je rekel govornik; le eno reč moram nocoj v spomin poklicati, besede Marijine namreč: „Maria autem conservabat omnia verba et meditabatur in corde suo. Marija pa je ohranila vse te reči, in premišljevala v svojem sercu. (Luk. 2.) Maria conservabat — Marija je ohranila, v tej besedi je tako imenovani „konservativizem“, ohranjenje starega, starih izročil, šeg, navád, pridobitev, starega poštenja. Od tod se je govornik poprijel prilíke ter je z vso močjo govoril o konservativizmu v veri, kteremu nasproti je današnji duh lomastenja, razdjanja in rogovilstva. Povdaril je, da so v resnici nesrečni, žalostni časi, ker udeluje in se upira, ustavlja destruktivni, razdjavni duh, ta prevrat zoper vero, Boga, Kristusa, zoper vse obstoječe. Duh božji pa nam kliče nasproti: Ohranite zapovedi in zapovedi bojo vas ohranile! „Serva mandata, et mandata servabunt te.“ Marsiktere hiše imajo svoje lepe navade, načela, svoje šega; tako pa tudi cele občine, srenje, države. Načelo avstrijske cesarske hiše je: Ehrlichkeit, Redlichkeit, Bieuerkeit: Poštenost, pravičnost, mož-beseda! — Slepárstva (švindelná), nepoštenosti, krivičnosti v Avstriji ni: če je kaj tacega, pritihovalo je od drugod, kje iz Azije, ali od koder si budi. . . . Tako — kliče govornik — „servate traditiones“, ohranite izročila, bodimo konservativni (ne govorim pa o politiki), deržimo se stare vere, starih poštenih navád, šeg, bodimo konservativni v ss. zakramentih, cerkvenem zakonu, v zvestobi do Boga, sv. Cerkve. . . . Pohvalil je pridigar deželo Kranjsko, ki je tako sloveča zaradi stanovitnosti v sv. katoliški veri, pohvalil ljubljansko mesto, ki je ravno sklenilo, da se po stari šegi vdeleží procesije presv. Rešnjega Telesa. . .

Bodimo tedaj konservativni v veri, pa tudi konservativni v upanju v Boga, v njegovo previdnost, brez presiljenega strahu zaradi prihodnosti svojih časnih zadév, kakor nam je dobrotljivi Zveličar v izgled postavil celo tice pod nebom, veselega vrabiča. . . Povedal je med drugim o dečku, ki je v najstrašnejšem viharji na morji bival čisto miren blizo kermila in prašan, če se kaj bojí, je odgovoril: Nič ne, sej so moj oče na kermilu! Te angeljske besede iz otročjih ust naj si ohrani vsak

kristjan. Kaj namreč se čem bati v viharji, v bolezni, preganjan, obrekovan od nasprotnikov: moj Oče, moj Bog, je na kermilu. „In te Domine speravi; non confundar in aeternum: V tebe, o Bog, upam; ne bom osramoten — vekomaj ne!“

Sklenil je misijonar z zahvalo. Spletli in položili smo teh 31 dni venec, katerega zdaj pred Marijo položimo njenemu presv. Sercu na čast; torej sklenimo: Čast bodi Bogu Očetu, Sinu in sv. Duhu! Hvala Bogu! Čenjenje Mariji Devici!

Hvala premilostnemu gospodu knezu-škofu, ki so mi to častno nalogo izročili; ne zarad sebe to pravim, ampak zarad častitega mojega tako psovanega in obrekovanega reda, v katerem sem že 40 lét in v katerem sem vidil in slišal le samo to, kar je dobro, pošteno, hvale vredno, kteremu se imam zahvaliti za vse, kar sem. — Hvala prečastitemu duhovstvu! Sprejēt sem bil, ne rečem že priljudno, ampak v resnici prav bratovsko, ne kakor tujic, ampak kakor domačin in brat, kajti sv. Cerkev ne pozna med svojimi nobenega tujstva.

Hvala lepemu ljubljanskemu mestu in mojim tako gorečim poslušalcem! Ne morem zadosti pohvaliti tako zvéstega, vérnega in spodobnega obnašanja in moram reči, da to je izdatno pripomoglo, da po zadosti trudnem opraviu se vernem zdrav nazaj, kakor sem zdrav prišel.

Še nekaj. Hvala pridni šolski mladini, dijakom, kteri so bili obilno zastopani pri tem opraviu. Zares pohvala gre njihovemu postavnemu obnašanju; na Marijino priprošnjo naj blagoslovi Gospod Bog njihove nauke in prizadevanja, da dospē do doželenega sadu. (Opomnjeno bodi o tej priliki, da prečast. P. Maks je prav poseben prijatelj pridne mladine, kar o vsaki priliki razodeva. Vr.)

Cerkev je bila vsa napolnjena. Po sklepnem govoru so milgosp. prešt Jožef Zupan med veliko azistencijo imeli slovesne litanije z blagoslovoma in zahvalno pesmijo.

Prečast. P. Klinkowström je precej v nedeljo opolnoči odrinil po železnici proti Dunaju. Na prigovor, da naj bi se malo opočil, je odgovoril: Doma se bom najbolje opočil.

P. Maks Klinkowström je brat r. Jožefa Kl., ki je umerl pred nekaj leti, in je o svojem času tudi v Ljubljani v uršulinskem samostanu imel duhovne vaje ter potem nekatere izverstne govore v stolni cerkvi. P. Maks ima zdaj precej čez 60 lét, je terdne postave, še močen po telesu, po duhu pa skoro mladenec, in kaj posebnega je njegovo angeljsko dobro serce, ki nima zmožnosti komu kaj žalega reči, kar se je vidilo tudi iz vsih njegovih govorov. Zraven pridiganja je tudi spovedoval, zlasti bolj obilno proti zadnjemu ter je upati, da sad njegovega truda ne bo majhen in utegne se kazati še bolj pozneje. Komur se je v veri kaj pogrešalo, se je lahko poterdil, ako ima še dobro voljo in je zvesto poslušal P. Maksove govore, ki so vsi bolj ali manj na to težili, dremajoče k živi veri zbuditi, jih poživiti in stanovitne storiti. Bog mu plačaj njegov blagi trud!

Iz Bohinja, 1. junija. (Nov zvon. Raznoterosti). Med važne dogodke prve verste sicer ne moremo šteti, ako se kje kak zvon ubije in ljudje potem napravijo drugega. Vendar za prvo versto je veliko drugih verst in kedor pozná naše ljudstvo po njegovem poštenem in nepoštenem veselji, dobro vé, da je največi del njegovega blagega in čistega veselja sklenjen s cerkvenim zvonom. Zato je pa tudi nov zvon za celo faro nekaj posebnega in veselja, s katerim sprejemajo Kranjci novo pripeljani zvon, jim je v veliko čast. — Sredo, 27. dan majnika, je dobila Srednja vas v Bchinju nov zvon in sicer drugega po velikosti med štirimi. Vneti in skerbni gospod župnik Matija Zarnik so porabili to priliko za cerkveno slovesnost, ki se je obhajala na nedeljo sv.

Trojice, da bi ljudem ta dan toliko bolj v dušni prid ostal v spominu. Dobili so v ta namen nekega gospoda iz Ljubljane (preč. g. dr. Fr. Lampe-ta), ki je imel pridigo o zvonu in zvonjenji, opominjajoč poslušavce, naj radi slušajo glas zvona, ter imel potem tudi slovesno sv. mašo. Precej po pridigi je bilo za nov zvon darovanje, katerega se je vdeležilo ljudstvo v obilnem številu. Lepo spričevanje faranom, da jim je na sercu hiša božja! Še lepše pa g. župniku — znamenje vdanega zaupanja za njegovo prizadevanje.

Ljudi se je bilo zbralo veliko iz sosednjih duhovnij; počastil je svojega soseda tudi bistriški župnik, preč. g. Mesar.

Milo je donelo ob krasnem vremenu mehko-ubrano zvonjenje, vmes pa se je razlegalo siluo pokanje topičev, ki je slišati kakor grom, ko odmeva od bližnjih hribov. Ljudstvo je bilo vidno veselo, enako tudi družbica zbrana opoldne pri g. župniku, kateremu je Bog podaril zraven vnetosti tudi odperito in veselo serce. Zato se mu je izraževala odkritoserčna zahvala. Popoldne je bil slovesen sklep Šmarnic z zahvalno pesmijo. — Naj oznanuje novi zvon slavo sv. Trojice dolge dolge leta, kakor jo je poveljeval včerajšnji praznik. (Konec prih.)

Iz Bohinjske Bistrice, 31. majnika. Častitljivo slovesnost smo obhajali binkoštno nedeljo. Blagoslovili so nam č. P. Jožef iz Ljubljane ta dan obnovljeni in prav lepo ozališani križev pot, katerega je 28 mladenčev neslo med zvonjenjem in streljanjem iz duhovske hiše v cerkev. Ob stranéh je table spremljalo 28 malih deklic s prižganimi svečami in naprej so šli čč. gg. duhovni. Blagoslovili in postavili so čast. P. Jožef križev pot po navadnem obredu in pri vsaki postavi so obmolili dotično molitev, na koru pa se je pela pesem križevega pota po napevu čast. P. Angelika.

P. Jožef so nam potem prav prijetno pripovedovali zgodovino križevega pota ter milosti in odpustke, ki so sklenjeni z obiskovanjem križevega pota in premišljevanjem Kristusovega terpljenja, pa tudi opominjali, da naj pogosto opravljamo to pobožnost. Opravili so potem tudi še slovesno sv. mašo. Tudi so pomagali g. župniku spovedovati vse tri dni ter so veliko dobrega storili naši duhovniji, kar jim Bog poverni v vsi obilnosti! Po dobrotnem trudu našega čast. g. župnika je tako naša cerkev zadobila novo lepoto in milost, za kar jim dobrotljivi Bog z dolgim življenjem in vso obilnosljo povračaj!

Iz Borovnice. (Pogled v Bosno, in še kaj družega.) Kakor bi bilo le nekaj ur hodá od nas v Bosno, napravim se, kadar se mi zdi, in smuknem doli v Banjaluko malo pogledat. Ako pa novcev primanjka, ne ostraši me to; pa malo „štifleten - cug“ naprežem, in na ta način se tudi pride, in pa še več se vidi in poskuša. Trikrat bil sem doli, in tudi nekaj dečkov sem pripeljal na Kranjsko v poduk; zato sem že večkrat mislil to stvar kaj opisati, pa — bal sem se, kajti nisem učen, sem priprost, da obširen popis šel bi morebiti s potoma v koš! Začel bom od začetka, in stvar bi bila skoro malo obširna, prosim za poterpljenje od vseh strani!

Bilo je leta 1883, ko mi je brat Josip, trapist (bolj prav „Cistercijenec“) pisal z Marija - Zvezde, če pridem ga obiskat, da mi bo vožnjo za nazaj on plačal, ker toliko mu je še od potnine ostalo. Meseca junija toraj odrinil sem v Zagreb in dalje do Siska, kjer sem prenočil. Od Siska do Banjaluke gre železnica; dalje še ne od te strani, in se šteje 13 postaj. Jaz pa sem vzel vožni list le do Priedora, ker je imel palec že kratek jezik. V Kostanjici videl sem prvo turško džamijo (mošejo). Na Volinji odstopili so kondukerji, in ves posel na vlaku in železnici prevzeli so vojaki. Kmalod Volinje šel je vlak čez reko Uno, in zdaj sem bil v Bosni. Iz Siska šel je vlak opoldan, in ob 6 zvečer bil

sem v Priedoru. Od tukaj sem mislil kmalo priti v Banjaluko, pa ni bilo tako. Blizo kolodvora srečal sem mej turčini Čeha in sem ga poprašal eno in drugo. Povedal mi je, da je do Banjaluke še čez 50 kilometrov, in po železnici še tri postaje. Čeh imel je malo kuhinjo za kavo itd. in me je povabil, naj pri njem prenočim, kar sem rad storil. Pogovarjala sva se do noči, potem pa sem po kratki pa goreči molitvi, prvič v Bosni, sladko zaspal. Drugi dan, bil je ravno praznik sv. Petra in Pavla, bil sem zgodaj na nogah. Po jutranji molitvi začel sem misliti, kje da sem. Tu ni bilo čuti milega zvonjenja, kakor je na Slovenskem, ne viditi prijaznih cerkvá, ne slišati ubranega petja. Čulo se je le grozno veliko petelinovega petja. Te živali je tam zelo veliko; pojó pa tako dolgočasno, kot da bi sapun (žajfo) vozil. Da bi bil svetemu Petru bosanski petelin pél, gotovo bi ga bil s prvim glasom predramil. Kmalo nato prinese Čeh bokal mleka, in ga je postavil na mizo. Potem pa mi je začel pripovedovati, kod in kako naj hodim. Imel pa je to navado, da kar je povedal, je tudi z rokami pokazal; in pri tem poslu je pa tako dregnil v bokal, da je bilo berž mleko na tleh, in še pol bokala, druga polovica pa še na mizi. Čudne komedije na tešče! Čeh bil je še le miren, ko sem mu škodo jaz povernil. Potem sva šla malo ven pogledat. Mesto Priedor ima štiri turške džamije, in precej prebivalcev; se vé, da je tu še največ zagrizenih turkov (po veri). Vsaki petek imajo v Predoru bazar za šetinjake, toraj je trebalo čuvati se, da me niso spodnesli. Pa umazani turki, če jih je več skup, imajo še bolj neprijeten duh, nego šetinjaki.

Poprašal sem Čeha, če imajo kristjani tukaj cerkev, in kmalo mi jo pokaže. Taka je tedaj cerkev, joj kam — smo prišli! Uborno leseno, oplankano poslopje imajo za cerkev, ki pa še ne vem, če je katoliška.

Zaradi duhovna pa nisem mogel nič pametnega spraviti iz Čeha; vendar pa mi je tožil, da je tukaj žalostno zaradi odgoje, in da svojega fantiča ne bode mogel v tem gnjezdu dajati v šolo. Pri odhodu dal sem dečku podobico Majke Božje s svetih Višarij, in bil je jako vesel.

Do Ivanjske hodil sem ob železnici, ker drugod še nisem znal. Na dan sv. Petra in Pavla brez sv. maše! * v tuji zemlji, sam, in še malo lačen, mislil sem marsikaj. . . . Slovenci! lepa je dežela naša; prijazne cerkve kupijo proti nebu, zvonov mili glasi vabi k molitvi; ne preslišite glasú!

Zvečer dobil sem prenočišče unkraj Ivanjske v kerčmi pri katolikih, in sem čul prvič malega zvona mili glas. Pozdrav Mariji zvonilo je v Ivanjski, in zdelo se mi je prijetno, kot da bi čul angeljski glas.

Za prenočišče plačati ni bilo treba, ker katoliki v Bosni so jako dobri; čeravno ne vsi. Stari majki dal sem podobico Marije-Pomagaj, in ni vedila, kako bi se dovolj zahvalila za-njo.

Zjutraj šel sem naprej, in pa brat od kuče-gazda (še fant) šel je tudi v Banjaluko, kjer je imel tam dučan (prodajalnico).

Zapazil pa je bil pri meni rožni venček, „naše ljube Gospé“, in bil je jako radoveden, kako se na takovo „krunico“ mora moliti itd. Imel sem dokaj posla, da sem mu vse dopovedal; učil sem ga moliti in mu povedal, da se mora zapisati v bratovščino in da potlej dobi dosti odpustkov (oprosta); a kaj je oprost, zopet ni vedil. Poslušal me je z očmi in z ušesi, in vse mu

je zelo dopadlo. Želel je imeti takovo krunico, in sem ma jo podaril, pa dal mi je vender 10 kr. zanjo.

Ko sva šla memo frančiškanskega samostana na Petričevcu, mi je pravil, da oo. frančiščani ob času turške vlade, kadar so šli vun, so se vselej preoblekli v turško opravo, da so bili bolj varni itd.

Med drugim sem ga vprašal, koliko je star, in mi reče: „Brate, ja ne znam; a mnevam, da ne imam više od trideset godina.“ Smešno se mi je to zdelo, pa kaj sem hotel? Serčan kot Kranjac, pa lačen, da bi me bil kdo lahko z mokro cunjo otepel, prišel sem v samostan.

Ker je brat Josip bil takrat na vratih, govorila sva takoj slobodno, redovniki Trapisti imajo sicer „Silentium“, in potem je naznanit šel preč. predstojniku, da je zopet en tujec došel. Kmalo sta došla preč. P. prijor in subprijor, in sta me nagovarjala, da naj kar v samostanu ostanem. Drugi dan sem že pisal domú, da želim v samostanu ostati, in tretji dan nastopil sem novicijat.

V cerkvi, v koru, odkazali so mi prostor, kamor sem hodil sedemkrat na dan psalme molit s Patri in nekterimi fratri (brati). Pa tudi delati sem moral, to se zná; in kakošno imenitno službo sem prvi dan dobil, in pa še kaj družega, povedal bom prihodnjič.

Pola, 21. maja. Danes popoldne ob 4 pripeljal se je prevz. škof dr. Ivan Flapp z Lojdovim parnikom Trifonom, da se opravi tudi tu formalno intronizacija, kakor je navada, od kar ste združeni škofiji poreška in puljska. Naproti ste mu došli dve ovenčani ladiji, v prvi bil je mestni župan z okrajnim glavarjem, v drugi pa komandant puljske luke. Na bregu čakala je obila množica ljudstva in odlične gospode, ktera je spremljala škofa v stolno cerkev. Zvečer ste mu napravili dve godbi, t. j. veteranska in delav. podp. društva, baklado ena za drugo.

22. maja. Poklanjale so se mil. gospodu razne deputacije puljskega mesta. Oseba škofova napravila je na vsakega jako prijeten vtis, a še bolj pa njegovo prijazno in ponižno vedenje proti vsakemu.

23. maja. Škof vrača svoje vizite dotičnim gospodom.

24. maja. Mesto v praznični krasni opravi. Ob 8 peljal se je mil. g. škof v cerkev sv. M. D. ušmiljene (B. V. dela Misericordia). Tu je bil pri tihi sv. maši, ktero je bral st. dekan Cleva. Po dokončani sv. maši se napravi škof in procesija se začne v lepem redu.

Naprej gre bratovščina presv. Rešnjega Telesa. Za njo 2 godbi in potem kapiteljski križ z duhovščino, in slednjič novi prelat. Ulice, po katerih se je pomikala procesija, bile so natlačene ljudstva. Dospevši v stolno cerkev, poljubi milgosp. škof sv. razpelo, pokropi ljudstvo potem ga stolni dekan trikrat incenzira. Med tem zapoje dekan „Te Deum“, kterege nadaljujejo pevci na koru, s spremljevanjem vojaškega orkestra. Po odpetem „Te Deum“ stopi škof, gosp. kancelar na prižnico in bere „bullo“ sv. Očeta, s ktero imenuje dr. Ivana Flappa škofa zedinjenih škofij poreške in poljske. Nasleduje pontifikalna maša, pri kateri se je odlikoval posebno moški zbor in vojaški orkester. Cerkev bila je vsa praznično oblečena, polna zastav znotraj in zunaj. To vam je krasna basilika, da je malo enakih, šteje kakih 11 do 12 stoletij.

Popoldne ob 2 je bil obed, pri katerem je bilo navzočih 30 oseb.

25. Po veliki maši delil je škof zakr. sv. birme. Birmanih je bilo okoli 700 starih in mladih.

26. Škof si je ogledal mesto, njegove znamenitosti in okolico.

28. Birma v Promontoru.

Naj rečem koncem še par besedi o Poli. Mesto raste od dné do dné in ima prebivalcev zdaj že 26 tisoč. A duhovščine koliko je je. So 4 kanoniki in 3 duhovni pomočniki. Pomislite, koliko posla mora imeti župnik s

* Kdor se odmeni popotovati po poganskth ali razkolnih deželah, mora vselej poprej narediti potni načrt in tako vravnati, da bode o nedeljah in zapovedanih praznikih v taeih krajih, kjer so katoliške cerkve ter, da bo mogel dobiti sv. mašo. Tako se je godilo meni v Siriji 1866; ko bi ne bil nekoliko sile delal v Bejrutu, bili bi sv. R. Telesa dan brez sv. maše. Vr.

celim mestom, ker tu je samo ena fara. Kako stojé ljudje okoli spovednic, a kaplani ne znajo hervaskega jezika in tako mora ali župnik spovedovati, ali pa morajo ljudje oditi brez spovedi. Žalostno je to. Bog daj duhovnih pastirjev za vse narodnosti. Presv. cesar so imenovali preč. g. župnika v Balah (Valle) Pavla Deperisa dekana stolnega kapitelnja v Poreču. Čast. g. Dom. Sillich, prošt. st. kapitelnja v Poreču, postal je protonotarij apostoljski in ima pravico nositi mitro.

Iz Kaire. (Delo za rešenje vjetih misijonarjev) Znano je, da lažnjivi prerok Mahdi — že dve leti je tega — je bil v El-Obeid-u zaslužil nekaj katoliških misijonarjev in redovnic z gojenci in gojenkami vred. Od tistega časa so se škof zamurski Sogaro in drugi katoličani mnogo prizadevali, da bi vjete rešili; pa vse zastouj: Misijonska družina v Hartumu se je bila pozneje, v nevarnosti, umaknila iz Hartuma v Egipt in biva zdaj v Kairi s škofom Sogarom vred.

Ko ponudba odkupnine in vse drugo prizadevanje nič niso zdale, da bi uboge jetnike dobili iz pesti terdovratnega turčina, je mesca aprila letošnjega leta škof Sogaro v Kairi sprožil misel, da naj bi z novim orožjem, namreč: z združeno molitvijo in z dobrimi deli skušali to doseči. kar se z denarji in z raznimi pogodbami ni dalo, ter je to misel razodel prednici misijonskih redovnic v Egiptu. „Vincersi per conquistare — Premagovati se za dobitve.“ Spomnil se je pri tem nekdo velike bratovšine „Matere Božje“, ki ima v Parizu svoje središče, in so to tudi naznanili v Pariz. 20. aprila je iz Pariza že prišel odgovor, da za srečen izid tega blazega početja so sestre v Parizu opravile prvo 9dnevno, in povabile vse kerdela svoje križarske ali molitvene vojske po svetu, da naj se zedinijo z gospemi redovnicami v Kairi. Ta pobožna vojska hoče sveto silo delati nebesom dotlej, da bode ušlišana, in upajo zanesljivo, da molitve in zatajevanja bojo prederla v nebesa, v nebesa k Bogu, ki se pogosto rad posluži slabotnih, da doverši velike reči.

Škof Sogaro je prejel iz Pariza zapisnik dobrih del in zatajevanj, ktere so te dobre deklice med 9dnevno doveršile namreč: 10,028 dobro opravljenih molitev, 15,412 zatajevanj, 3,129 popolnih molčanj (silentium), 526 dobro slišanih maš, 460 duhovnih in 149 pravičnih obhajil, 1,161 rožnih vencev, 169 križevih potov, 12,559 kratkih molitvic ali zdihljejev, 12,392 posebnih darovanj; skup 55,995 dobrih del in molitev.

So morebiti ljudje s psevdoliberalnega taborja, katerim se take reči zdijo malenkostne, pa se hudo motijo; tudi učeni Maks Klinkowström je v šmarničnih premišljevanjih zadel na vrednost svetnih in pa na vrednost duhovnih opravil in ni zamolčal, kje da je cena in prevaga. Iz P. Hünnerjevih premišljevanj morebiti še marsikdo pomni, da taki, ki dela vse le za svet, bode prišel s praznimi rokami pred Sodnika.

Iz misijonskih naznanil. Nemška država je po svojem novem posestvu v deželi Tondon pri velikem Avon-Lagunu (jezeru) sosednja kraljestva Dahomejskega, o katerem se je že dosti pripovedovalo, kako grozovito ondi z ubogimi ljudmi počenjajo. Velikokrat se je ališalo o strašnih činih, ki se počenjajo vsako leto v glavnem mestu Abomeh. Da se pa do današnjega dne nič ni zboljšalo, se lahko razvidi iz pisma od nekoga, ki je bil sam priča. On piše:

V tem letu (1884) je kralj v Dahomeju še bolj strašno ljudi moril, kakor prej. Tri mesce sem v mestu prebival, pa vsaki dan sem videl na vratih kraljeve palače šest novih odrezanih glav nataknenih. Ne bodem govoril o onih nesrečnežih, ki so bili z glavo navzdol na drevesa pribiti ali o onih, ki so bili za eno roko ali nogo pribiti in so morali vsaki drugač v strašnih mukah in za lakoto umreti. Zadnje dni sem bil navzoč pri

smerti dveh mož in žen, kateri so tako rekoč se bili s kraljevim bratom zoper njega (kralja) zarotili. Kraljev brat ne sme po postavi k smerti obsojen biti; kralj ga je tedaj ukazal v temno jamo vreči. Obedve ženski, žene od onega obsojenca in sužnja, ste bile do vratu v zemljo zakopani; sedem dni ste živeli, ne da bi bili kaj vžili. Na to so ju na polovico odkopali in nasitili; potem so vsuli smodnika v jamo in so ga zažgali. Vender kljub grozovitim mukam, katere ste terpele, niste bile še izdihnile; sedaj razbelijo trinogi olje in ga jima vrelega vlijejo na glavo. Ko ste končno umerle vsled teh grozovitih muk, so njuni trupli na kosce raztergali.

Oba zarotnika so privezali h kolu in ljudstvo ju je z razbeljenim železom zbadalo; prvi je zderžal to muko pol ure, drugi pa celo uro. —

Na Nemškem imate kulturni boj že celih devet let; Ali ne bi bilo bolj primérno, naj bi „junaki kulturne borbe“ obrnili se proti kervoločnim gospodarjem nove obmejne dežele, ne pa da hudobno preganjajo mirne duhovne in redovnike! Ali ne bi bilo to velikansko delo in vredno imena „kulturni boj“! — Kolika sreča rea, ako bi framasoni raznih dežel s tako vnemo poganstvo divjaštvo zatirali, s kakoršno ti satanovi služabniki Kristusovo vero tarejo in najboljši del človeštva s peklenko razdraženostjo preganjajo, černijo in obrekujejo!

Marija, pribežališče grešnikov.

Ko sem kot vojaški podčastnik bil v Stutgartu, imel sem dobrega prijatelja, mladega zdravnika, ki se je pripravljaj za višjo skušnjo. Bilo mu je ime Ferdinand, bil je v znanstvih precej izobražen, neutrudljiv, delaven in nepopačen. Dasiravno so ga vsi ljudje ljubili in spoštovali, imel je vendar napako, in pa veliko. Z branjem krivoverskih bukev in v tovaršiji z brezverskimi ljudmi zgubil je bil vso vero.

Večkrat sva se prepirala o tej zadevi med saboj, pri čemur je pokazal, da o Bogu in o prihodnosti ima čisto butoglave in racijonalistiške misli. Framasonske vertoglave žvekanja o zidariji svetov, o večnem jutru, o splošni veri bratovske ljubezni — to je bilo čenčanje, to njegova vera in prihodnje življenje. Ves trud ga spametovati in zopet k veri pripraviti je bil zastonj. Bilo je v začetku pomladi, ko je hudo zbolel. Ker je zahteval, bil je prenesen v bolnišnico protestantovskih dijakonisinj, da bi se mu ondi streglo. Vsaki dan sem ga tam obiskal, vender o katoliški veri ni hotel nič ališati, nasprotno je vedno prebiral iz radovednosti protestantovske knjige. Ker sem se zelo zanj bal in si mislil, da ni mogoče več ga rešiti, ko je vedno bolehal, berzjavil sem na južno Francosko, kjer je še živel njegova priletna mati.

Ko sem imel nekega dne službeni zasluh (ordonanco) pri vojnem ministerstvu, se je namérilo, da sem šel memo katoliške cerkve. Grem tedaj v tisto ter poklekнем pred oltar Matere Božje in molil sem za spreobrnjenje svojega prijatelja „Spominjaj se, o dobrotljiva Gospa!“ Sicer sem bil tudi jaz takrat sam zelo potreben spreobrnitve; kajti, čeprav tudi nisem bil vere zgubil, me je bilo vender vojaško življenje v drugem oziru prav zelo okužilo z načeli, katere skozi in skozi niso bile ne katoliške in ne moralne. Spoznal sem tudi pred Marijo, pribežališem grešnikov, da sem sam pred vsem potreben temeljitega spreobrnjenja, vender pa naj me kljubu moje nevrednosti usliši in se milostno usmili mojega ubogega bolnega prijatelja.

Ko sem bil o poldne službovanja oprostén, so me neprevidoma poklicali k bolnemu prijatelju v bolnišnico. Kako sem se pa začudil, ko sem ga našel vsega spremenjenega!

Ob desetih dopoldne, ravno o tem času, ko sem za njega molil, se je spomnil na molitev „Memorare“, katero je nekda v bolj srečnih otročjih letih tako rad in priserčno molil. Ko jo je odmolil, je božji žark milosti posijal vnjegovo sicer nepokvarjeno serce. Prosil me je s solznimi očmi, naj mu pokličem kakega duhovnika. Z velikim veseljem sem hitel spolniti njegovo željo. Dobil sem častit. g. vikarija Adelfingerja, sedaj duhovnika družbe Jezusove, kakor od Boga poslanega, sem mu razodel svojo nalogo ter se je nemudoma podal k bolniku. Prijatelj se je spovedal in prejel z veliko pobožnostjo svete zakramente za umirajoče. Vedno in vedno je zdaj molil „Memorare“, ter se je srečnega štel, da je zopet otrok Marijin. Njegova mati je kmalo nato stopila v sobo ter našla svojega sina sicer slabega, a vendar vselega in sladko-mirnega.

Nikoli svoje žive dni ne bodem pozabil tega trenutka, kako se je s povzdignjenim glasom spoznaval za katoliškega kristjana in razodeval svojo ljubezen do blažene Marije Device. Pač velika tolažba za mater, zares zmožna tolažiti mater, ki vidi svojega sina v smertnem boju! Tolažba, res pripravna materi bolest zmanjševati! — Umerl je mirno v Gospodu. Marija se je skazala „Mater“. Marija ga je rešila.

Glasovi iz grobov.

O prijatelj mili moj, Moli zame, hči in sin!
Moli za moj mir, pokoj! Mi najdražji bo spomin. —

Boga ljubiti je modrost,
Drugo vse nečimernost.

Oh ne toljko rož cvetečih; Če me ljubiš, hči predraga,
Le molitev serc gorečih Če me ljubiš, ljubi sin;
Pošiljajte do Bogá, Naj molitev mi pomaga
Da bom rešen vic, dolgá. Tvoja z groznih bolečin.

Bila sem ko rožni cvét,
Kaj sem zdaj? ah zgolj truhnoba!
Človek, oh preziraj svet!
Tiho kličem ti iz groba.

Bil življenja sem vesel,
Včeraš še močan in čverst:
Smertni lok me je zadel:
Danes merlič, truh in perst;
Tebe, zdaj tik moje jame,
Tud' to čaka — moli za-me!

Pozabljen skor, farán, občan!
Sem zdaj duhovni oče vaš,
V imenu — prosim — Božjih ran,
Daruj za-mé saj „Očenaš“!

Molil sem, daril za vas,
Svete vam delil nauke;
Slišite moj mili glas,
Rešite iz vic me muke!

Nagrobne vošila.

Maogo mnogo si prestal V Bogu počivaj,
Tu bolesti in britkosti; Sladki mir vživaj;
Zdaj bo večni mir podal Angeljski glas,
Jezus v rajski ti sladkosti. Združil bo nas.

Blagor tebi, ker ves čas
Zvesto si Gospodu služil;
V Bogu spi! — saj trombe glas
Nas prijetlje spét bo združil.

Bil si prijatelj ljubi mladini,
Milo-dobrotnega serca in rok;
Venča naj Jezus zdaj te v višini,
Blagoslovitelj dobrih otrok.

Tam, kjer večna pomlad klije,
Kjer solzá okó ne lije,
V družbi Jezusa Marije
Tvoja duša naj počije.

V miru počivajte, oče moj mili!
Križ ta naj bode združbe spomin, —
Jezus dušice Vaše se usmili,
Moli hvaležni solzni vaš sin.

Rajska vrata,
Mama zlata!
Mili Jezus Vam odpri;
Naj tud' meni
Zaželjeni
Dan snidenja zažarí!

Kaj solzice točim,
Z njimi grob tvoj močim?
Pride dan vstajenja,
Večni dan življenja
Njemu se prične,
Kdor v Gospodu umrè.

Sirotek.

Pred oltarčkom v kapeli,
Ki je s cvetjem ves obdan,
Moli deček osameli, —
Deček tužen in solzán.

Ato, mamó pokosila
Mu je v kratkem bela smert,
Zavetiša — tolažila
Iskal je zastonj, potert.

Še v kapelico potuje,
Sem k Mariji za pomoč;
V nadi, da ga svet ne čuje,
Jo poprosi jokajoč:

„Mama mi je naročila,
Preden vmerla je lepo:
Da boš Ti mi Mati mila,
Ko pri meni nje ne bo.“

„Sem okoli svojcev hodil,
Nihče se me usmilil ni;
Vsak me kregal je, zapodil, —
Mati, smili se me Ti!“

„Oh ne daj še ti slovesa
Široteju ubožnemu;
Meni, šibkega telesa,
Daj pomoč otožnemu.“

„Prosim, vzemi me za sina,
Sej si milostna, to vem,
Ti si nada mi edina,
Ne, — od tebe proč ne grem!“

„Jezusčka in Tebe slušal
Zmiraj bom priserčno rad,
Služiti zvestó Mu skušal,
Če sem tudi zlo še mlad.“

„O Marija! moja nada!
Ti zavetje vsih sirót,
Vbožno me ne reši glada,
Pravo mi pokaži pot!“

Zahvale.

In Marija, Mati mila,
Blago omeči gospó,
Ki prikrita tam molila:
Ona zanj skerbi zvesto.

Deček pa nebés Kraljice
In dobrót pozabil ni,
Pél Mariji je slavice,
Bil Nje sin do konca dni.

Radoslav.

Razgled po svetu.

Rim. 23. aprila dospeli smo nemški romarji. Monsignor de Waal je pozdravil prišlece, povdarjaje, da niso prišli v Rim Viktor Emanuvela, ampak v Rim papežev, temu skazat čast in zvestobo, poživiti in uteredit si sv. vero.

Potem se je g. dr. Voss zahvalil vodniku, kateri se ni bal nobenega truda, samo da je potnike srečno pripeljal v sveto mesto. Ker so bili vsi jako trudni, so se podali na velikansko kuplo nad cerkvijo sv. Petra. Človek ne vé, ali bi se čudil človeškemu umu, kateremu je prišlo na misel kaj tako velikauskega zidati, ali bi se čudil človeške moči, katera je to stavbo zveršila. Večinoma vsi potniki so šli v jabelko na kupli, čeravno stoji okoli 400 čevljev visoko; znano je namreč, da blizo 30 ljudi ima prostor v tem jabelku. Potem jih je peljal monsign. de Waal v grob sv. Petra in za tem tudi pokazal zaklade v zakristiji.

Rusko. Na Ruskem ni še konca preganjanja katoličanov. Na vse kriptje skuša vlada spreobrnjenec zopet k ruski razkolni-cerkvi zavrniti. S silo jih morajo, da bi zakone sklepali pred ruskimi svečeniki in dajali njim otroke kerščevati. Z največjimi težavami poiščejo si ljudje čez meje katoliških duhovnov, da prejemajo ss. zakramente. Ko pa pridejo domov, država noče spoznati njihovih zakonov za veljavne in njih otroke za nezakonske razglasuje in jih brez vsega pomisleka prišteje ruski cerkvi. To je silno divjaštvo. Najbolj sramotno je, da to dela vlada, katera je s sv. Stolum sklenila mir.

Prusko. Zopet se je spreobrnil državni župnik v Murzynnu. Kolany po imenu. V odpertem pismu pravi takole: „Da se s sv. Cerkvijo spravim, pohujšanje katero sem storil, zmanjšam, sem se popolnoma odpovedal fari Murynski in Braunski. Izročil sem cerkvene ključe cerkvenemu predstojniku. Vse vernike, posebno Kujavijerje prosim, naj mi odpustijo. Sedaj se bom podal k duhovnim vajam pokoro delat, da bi mi Bog odpustil moj veliki greh.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Duhovnjia se priporoča v bratovsko molitev N. lj. G. in sv. Jožefa, da bi dobila za čast Božjo in zveličanje duš gorečega duhovnega pomočnika; opravljale se bodo v ta namen tudi devetdnevnic k presv. Jezusovemu Sercu.

Več lét sem imela tako grozno terganje po glavi in sicer po životu, da sem se vselej noči zelo bala; po zdihljajih in molitvi pred oltarjema sv. Križa in Naše ljube Gospé presv. Serca pa se je precej tako zboljšalo, da mi je zdaj prav veliko lažje prestajati in tudi več spati zamorem. Bodi toraj češen in hvaljen, križani Zveličar, hvaljena N. lj. Gospá za tako dobrotljivo pomoč! Priporočam vsim vernim kristjanom, ki so v težavah, naj k tema studencama milosti za pomoč pribežijo.

Marija Klein.

Približal se je praznik svetega Duha, in želim počastiti in poslaviti preljubo nevesto svetega Duha, zahvaliti se ji. K njeni slavi in časti sicer jest ne morem nič pridjati; pa molčati vender ne morem. Ti si tista prelepa cvetlica, katero sam sv. Duh pozdravlja: „Vsa si lepa, prijateljica moja, in ni ga madeža na tebi!“ Ti si tista prelepa zlata posoda, v kateri je prebivala luč nebés in zemlje. Ti si tista svetla zarija, ktera si vzhajala v temni noči greha, vsa lepa kot bela golobica. Hvaljena bodi zibelka, v kateri si Ti Devica počivala! Poslušajte verni in neverni dobre, ki jih je meni storila. Jest uboga grešnica sem bila kakor smét v blatu poteptana, in zdaj — na Marijino priprošnje pri Bogu — sem se spreobrnila. Bila sem hudo za smert zbolela, tako hudo, da mi noben zdravnik pomagati ni mogel. Obljubila sem se Mariji prečisti Devici na Brezjah; ona me je ozdravila na duši, pa tudi na telesu, preskerbela mi je bila dušnega zdravnika tistega, ki so bili najboljši za moje dušne bolečine. Kdo more popisati in spoznati moje kesanje in velike žalosti! Spoznala sem zdaj Marijino preveliko ljubezen, obilni potok solz mi polije lice in odvalil se mi je veliki kamen od serca. In potem sem se Jezusu priserčno zahvalila za preveliko usmiljenje. Kako primérne so besede o daru jezikov, ki ga sv. Duh vliva! Popred je bilo moje govorjenje nesramno in pohujšljivo; ali zdaj mi je najljubše pogovarjati se od mojega nebeskega Ženina. Popred sem prepevala gerde in ostudne pesmi; ali zdaj pa prepevam Marijne rajske pesmi in premišlujem njeno deviško lepoto.

Kmaló potem se je približal mesec majnik, bila sem še vsa omahljiva in pretresljiva, ko so me še poprejšne strasti nazaj vabile. Ko so pa namestnik Kristusov spodbudno brali, kako da so se grešniki in grešnice spreobrnili in Mariji izročili, sem stala ravno takrat pred podobo naše ljube Gospé in sem rekla: O Marija! tudi jest se tebi izročim, izročim dušo in telo v tvoje svete roke; ti mi bodi moja ljuba mati in jest tvoja nevredna hči; takrat sem postala Gospodova služabnica. Zdaj si me pripeljala, o Devica k studencu sladkosti. K iskrici nebeski ni primérjati celega sveta. Potem pa sem še prejela toliko družih dobrót od Marije; nisem enkrat k njej zdihnila, da bi me ne bila uslišala, pa tudi ni se mi še solzica utrenila, da bi je ne bila Ona mi posušila.

S. M.

Koledar za prihodnji teden:

8. rožnika. S. Medard. — 9. Ss. Primož in Fortunat. — 10. S. Marjeta Skot. kr. — 11. S. Barnaba. — 12. Presv. Jezusovo Serce. — 13. S. Ant. Pad. — 14. Tretja nedelja po Bink. S. Bazilij.

Listek za raznoterosti.

V Št. Vidu nad Ljubljano je 30. t. m. umrl gosp. Matej Tomec, po vsem Slovenskem znani podobar. Bog mu daj večni mir!

Gosp. dr. Fr. Lampè, podvodja v kn.-šk. semenišu itd., je 28. in 29. maja delal preskušnjo za profesuro dogmatike na Ljubljanskem bogoslovju.

V Mariboru bojo novi mašniki posvečevani 14., 16. in 18. julija. V 4. letu so naslednji gg.: Fr. Korošec, Jern. Permat, Ant. Rančigaj, Ant. Satler, Štef. Turkus. Iz 3. leta bojo posvečeni gg.: Gašp. Kačičnik, Jak. Kavčič, Andr. Keček.

Č. g. Juri Vtičar postal je župnik pri sv. Ani v Prevorji.

V Zagrebu je 26. maja presvetli škof Gašparič podelil dijakonat g. Nikol. Kamenar-u, tonzuro pa 31. klerikom ondodne nadškofije.

Novo mašo je preteklo nedeljo imel č. g. Štefan Koderman v Pevni na Goriškem; Ravno tisti dan tudi č. g. Jožef Pavlič v Rifenbergu.

V Parizu je umrl Viktor Hugo, kateri je z brezbožnim pisanjem na milijone denarja nagrabil in zapustil. Umrli je v največi revšini — ker — brez Boga! Z denarom si je postiljal: bo zdaj mar na denaru ležal?!

Gregorijanski koledar. 10. aprila je bilo 300 lét, odkar je umrl papež Gregor XIII, izumitelj in ustanovitelj današnjih koledarjev. Koledar Julija Cesarja od leta 45. pr. Kr. služi v podlago. Solnčno leto, namreč bi po njegovem mnenju imelo 365 dni in 6 ur; toraj bi moralo vsako četrto leto biti prestopno leto. Pravo solnčno leto ima nekoliko manj kakor 365 dni 6 ur, tako da ta pomota v 135 letih znese 1 dan. Valed tega se je zgodilo, da bi imel leta 1582 pomladi ekvinkocij, po katerem se ravna Velika noč, deset dni prej biti, kakor je bil leta 325, ko je bil zbor v Niceji. Gregor XIII je ukazal, da se ima leta 1582 po 4. vinotoku pisati koj 15. vinotoka, da je pomoto zopet popravil. Da bi se pa ta pomota nič več ne pripetila, veleval je po nasvetu učenjaka Alojzija Lilio, da naj izmed lét, katerih letnice imajo po 2 ničli na konci, tri ne bodo prestopna leta, ampak še le četrto. Protestantje so se branili tega popravka do prešnjega stoletja, čeravno so spoznali, kako pripraven je taki koledar. Gerško-ruska cerkev ima pa še vedno nepopravljen julijanski koledar.

Poduk o poštno-hranilničnem poslovanju.

"Kdor si nič ne prihrani, ni deležen vesoljnega napredka."
Smiles, „Hranljivost“.

I. Kot biralnice c. kr. poštno-hranilničnega urada napravljeni so malo ne vsi c. kr. poštni uradi, kar jih je po kraljevinah in deželah zastopanih v državnem zboru, ter je njih dolžnost, poštno-hranilnično službo opravljati vsak dan v uradnih urah, ki so zapovedane za poštno službo.

Vse biralnice (c. kr. poštni vradi) prejemale vloge (vložke) ter jih vračujejo (nazaj plačujejo).

Vsi vlogi in vsa vračila vpisujejo se v knjižico (bukvice). S to knjižico vložnik lahko pri vsaki biralnici (c. kr. poštnem uradu) vračilo dobode ali pa kaj dalje vloží.

Najmanjši vlog v knjižico je 50 krajcarjev; vsaki vlog mora biti tak, da se dá s 50 deliti.

Nihče si ne sme sam ali po kom drugem vzeti več nego eno poštno-hranilnično vložko knjižico, ker bi sicer izgubil obresti in po okolnostih tudi glavnico (kapital). Ali vsakdo se poleg vložne knjižice imeti eno tako imenovano „poštno-hranilno karto“.

Poštno-hranilne karte so listi ali proge debelejšega papirja z vtiskano pisemsko znamko (marko) in primer-nim prostorom, kamor se prilepljajo ostale znamke.

Namen poštno-hranilnih kart je omogočiti, da si kdo lahko prihrani tudi po manj nego 50 krajcarjev.

Kadar je takšna poštno-hranilna karta ponalepljena z znamkami, ki so vredne 50 krajcarjev, vzprejmejo jo biralnice poštno-hranilničnega urada za vlog.

Ako ima kdo poštno-hranilno karto, a še ne poštno hranilnične vložne knjižice, to mu se dá namesto nje taka knjižica, če nasproti že ima vložno knjižico, vpiše mu se va-njo takó prihranjeni iznos od 50 krajcarjev kot nov vlog na dobro.

Ako kdo prilepi znamke pokažene, ali ki so bile že enkrat porabljene, teh biralnice ne bodo jemale.

Za vloge počenshi od enega goldinarja dajo se obresti po tri goldinarje za sto na leto dni.

Kar je komu čez tisoč goldinarjev avstrijske veljave v hranilno imovino pisano, to ne nese obresti. Obresti se vpisujejo v vložno knjižico ter pridevajo glavnici, praviloma o priliki, ko se knjižica prepošilja v obletni dan prve vložbe za čas do tistega 31. dne decembra meseca, ki je bil pred tem obletnim dnem.

(Dalje sledí.)

Dobrotni darovi.

Za zvonove pri novi cerkvi Jezusovega presv. Serca. (Dalje): Duhovnja v Doberničah 4 gld. — Fr. Kepic, administrator v Češnjicah, 5 gld. — J. Bidovec 1 gld. — Janez Zaplotnik 2 gld. — Peter Mali 1 gld. — Ana Prebolj 1 gld. — Janez Ribnikar 1 gld. — Marija Cvirn 25 kr. — Matija Lavrič, župnik 5 gld. — Anton Ponikvar, župnik, 5 gld. — Fr. Perko, posestnik, 5 gld. — Fr. Jarc, župnik, 1 gld. — Franc Sternad, kaplan, 2 gld. — Luka Jeran, kanonik, (drugič), 5 gld. — Andrej Šimenec, župnik 2 gld. — Benčina Marija 5 gld. — Lušin Frančiška 5 gld. — Klepan Helena na Homcu 5 gld. — † Černe Jožef 5 gld. — Podperon Ana 5 gld. — Peran Marija 2 gld.

Za opravo ubožnih cerkev ljubljanske škofije: Iz Trebnjega 37 gld. 40 kr. — Z Ambrusa 22 gld. 20 kr. — Iz Škocijana pri Dobravi 28 gld. — Z Goričan 30 gld. 30 kr. — Iz Šoteske 7 gld. 20 kr. — Iz Grada 25 gld. — Ana baronka Lazarini 7 gld. — Lenka Babnik 50 kr. — Iz Špitaliču 35 gld. 42 kr. — Iz Dobropolja pri Ribnici 8 gld. 86 kr. — Urša Ferjan 1 gld. — Iz Kroke po čast. g. žup. Jan. Kapuz-u 18 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Matija Gerzin, duhovni oskerbnik v Banjaluki, 5 gld. Čast. g. Martin Malenšek, duh. pomočnik pri sv. Petru v Ljubljani, 10 gld. 30 kr. — Čast. g. Fr. Dolinar, župnik v Horjulu, 10 gld. — Čast. P. Metodij v Rudolfovem, 12 gld.

Za cerkev sv. Cirila in Metoda v Solunu: Ljudmila Kr. 1 gld.

Za varhe Božjega groba: † Boštj. Golob, po č. g. A. Pavliču 2 gld.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. g. župnik Jan. Kapuz 2 gld. — Prečastiti gosp. dekan Mat. Kožuh 5 gld.

Opomba. Nekteri starši ali pa oskerbniki so se zavezali, da bodo po nekoliko sami doplačevali k živežu ki ga imajo mladenči v ljudski kuhinji: kateri tega še niso spolnili, naj v enem tednu obljubljeni pošljejo, ker za mesec majnik primanjkuje veliko denara.

V uršulinski cerkvi se v praznik Jezusovega presv. Serca, t. j., v petek, 12. jun. zvečer, prično večerni govori, ktere bode imel vsa osmino častisti P. Nachtigall, iz reda sv. Vincencija — iz Gradca.